

1

Helena uklidila všechny pokoje ve svém patře a vrátila se ke stopětatřicítce. Snad už ta herečka bude konečně vzhůru.

Chvíli naslouchala u dveří, než zaklepała. Ticho. V pokoji se nikdo neozývá. Zaklepała znovu, o něco silněji, a když se opět nikdo neozval, rozhodla se odemknout. Marně, z druhé strany trčel ve dveřích klíč. Za půl hodiny bude poledne, začnou se podávat obědy, a ta ženská ještě chrní. Já tady lítám s vyplazeným jazykem z jedné práce do druhé a milostivá...

Pokusila se ještě jednou zaklepat, co nejhlasitěji.

„Madam, už je poledne.“

Zase žádná odpověď. No jo, slavná diva! Je zvyklá na noční život, ve dne vyspává.

Helena ztratila trpělivost. Zabouchala. V pokoji bylo ale ticho jako v kostele, jen zvenku byl slyšet, jak vozík obecního blázna Matesa, naložený kovovým šrotem, drkotal po kočíčích hlavách starobylého náměstí, jinak nic. V pokoji jako by nikdo nebyl.

Třeba tam opravdu nikdo není. Ta herečka zřejmě nechala při odchodu klíč zevnitř a zabouchla za sebou. Tyhle zatracené patentní zámky nám byl čert dlužen, nebylo by to poprvé, co byl kvůli nim malér.

Helena bezradně stála přede dveřmi s číslem 135. Co teď? Nezbyvalo než to ohlásit tetičce.

Majitelka hotelu U Tří králů, kredenciózní matróna s kantorským skřipcem na všetečném nosíku, trůnila v rohu rozlehlé hotelové kuchyně na vyvýšeném stupínku o rozměru metr na metr, aby měla přehled. Ze svého místa zřetelně viděla do hrnců na plotně i na dlouhý stůl, na němž kuchař obratně porcoval sekáčkem fláky masa, i pod hbité prsty ficek, krájejících zeleninu.

„Tetičko,“ nesměle hoteliérku oslovila Helena.

Teta Poldi na ni mrzutě pohlédla, neměla ráda zbytečné vyrušování. Její práce je náročná, vyžaduje soustředění.

„Stopětatřícítka je zamčená a nikdo se v ní neozývá.“

„Tak si ji otevři.“

„Nejde to, z druhé strany trčí klíč. Ta herečka asi odešla, nechala klíč v zámku a zabouchla.“

„Láďo!“ zavolala hoteliérka na číšníka, který v koutě kuchyně připravoval příbory.

Láďa byl student, stejně jako Helena, a přes prázdniny si přivydělával jako číšník. Jeho táta byl zámečnick, kluk se nejspíš u něho přiučil a se zámkem si poradí.

„A vem si s sebou nějakéj vercajk,“ poručila mu hoteliérka. „Pro všechny případy.“

Láďa opatrně vsunul Helenin rezervní klíč do zámku stopětatřícítky, chvíli s ním otáčel, až se ozval tlumený dopad vnitřního klíče na pokojový kovral.

„A je to,“ prohlásil se zadostiučiněním. „Ta herečka nechala klíč ve dveřích, zabouchla za sebou a vydala se na špacír.“

„Díky, Láďo,“ oddychla si Helena. „Jsi šikula.“

Madam si dokonce sama ustlala, konstatovala příjemně překvapena, když vstoupila do pokoje. Postačí jenom vysavačem šup sem šup tam, potom v rychlosti přetřít koupel-

nu, vyměnit ručníky, a bude s úklidem hotová. Však už je na čase, tetička Poldi by se škaredila, kdyby přesně ve dvanáct nezačala roznášet polévky. Práce je tu sice jako na kostelní věži, ale nemá se špatně. Dobře udělala, že dala na tetiččinu radu.

„Nebude jí u mě zle, ujišťovala tetička mámu, práce není náročná, co si vydělá, to jí zůstane, a navíc bude mít zadarmo stravu. V hospodě se na kus toho žvance nekouká. A praxe v hotelu není k zahození, ať už bude študovat cokoliv.“

Helena sice měla namířeno výš, na brigádu do Paříže, nebo aspoň do Vídně, jenomže kde vzít a nekrást? Tak se nakonec nechala uvrtat do tohohle Blbákova, ale nelituje toho.

Špičkou střevice vypnula vysavač a s polohlasitým propěvováním zamířila do koupelny. Jakmile stanula na prahu vykachlíkované místnůstky, odumřela jí písnička na rtech. Ve vrchovatě napuštěné vaně plavaly na hladině dlouhé tmavé vlasy a pod vodou...

Celá se rozklepala, ani hlásku ze sevřeného hrdla nedokázala vydat. A přitom se jí tolik chtělo křičet, ječet, řvát strachem a hrůzou.

* * *

Poručík Hronek prohlížel v dlani skleněné střípky.

„To vypadá na čočky brýlí... Takové dvě dioptrie.“

Komisař Knap rozmlouval v koutě pokoje s policejním lékařem, fotograf pilně zabíral povrch koupelny, vanu s mrtvou ženou i celé zařízení, technik snímal otisky prstů.

„Ty čočky ovšem nemusí patřit nebožce,“ poznamenal poručík Hronek a upřel tázavý pohled na lékaře.

„Zhmožděnina spodiny lebeční a následné utonutí,“ prohlásil lékař. „Mohla to být nehoda. Nedá se vyloučit, že uklouzla, udeřila se o okraj vany, ztratila vědomí a spadla do vody. Smrt nastala asi před deseti až dvanácti hodinami. Po pitvě budeme moudřejší.“

Poručík Hronek potlačil ironii.

„Udeřit se do týla a potom spadnout do předem napuštěné vany... Musíme vyloučit, že se chtěla koupat. Nikdo se přece nekoupe v šatech. To ji spíš někdo zezadu udeřil.“

„Tupým předmětem,“ přisvědčil policejní lékař.

„Zatím jsme tady žádný takový předmět nenašli. Tahle lampička,“ poručík Hronek zvedl z nočního stolku svítidlo z umělé hmoty, „by neudělala ani bouli.“

„Pachatel mohl vražednou zbraň odnést s sebou,“ za-
uvažoval komisař Knap. „A nejspíš ji i odnesl.“

„Vy tedy soudíte, že jde o vraždu?“ otázal se policejní lékař.

„Tak nám velí naše profese,“ s úsměvem mu odpověděl komisař Knap.

Rozhostilo se hluboké ticho.

„Už jsme hotovi,“ přerušil je technik, který snímal otisky prstů.

Brát otisky prstů v hotelovém pokoji, v němž se vystřídá celá řada lidí, to neslibuje uspokojujivé výsledky.

„Zatím nemáme tušení, s kým se tady stýkala, ani personál si nevšiml, že by přijímala nějaké návštěvy. Spíš jako by se před lidmi skrývala.“ Poručík Hronek se tvářil zasmušile.

„Fuška to bude nemalá, nikterak záviděňhodná,“ poznamenal komisař Knap.

Obecní blázen Mates seděl na náměstí pod kašnou a zálibně si prohlížel kovový předmět, polozakrytý obnošenou bundou. Nemanželské dítě prostitutky Betiny bylo neodmyslitelnou městskou figurkou. Matka ho opustila, ještě než začal chodit, utekla do Prahy za lepším. Matýska se ujala chromá Lojzka a po její smrti zůstal obci. Mates byl neškodný, miloval děti a zvířata a živil se příležitostnou prací. Pan farář ho nechával bydlet ve zděném altánu ve farské zahradě, o kterou se Mates pečlivě staral. Nepatřil nikomu a patřil všem. Představoval něco jako městský folklor.

„Těpic, Mates,“ pokynul mu poslíček z hotelu U Tří králů, spěchající s dopisy na poštu. „Co to schováváš za poklad?“

Mates žárlivě strčil předmět hluboko pod bundu.

„To je moje!“

„Já ti to nesežeru,“ našťavaně ucedil poslíček a pokračoval v cestě.

„Nesežereš!“ hulákal za ním Mates. „To se ví, že nesežereš. Je to železný, a tvrdý, a těžký!“ Vítězoslavně zamával předmětem nad hlavou.

Z přízemního krámků vyběhla pekařka Burdová.

„Co tak řveš, Mates?“

Obecní blázen se na ni přátelsky zazubil. Pekařka byla hodná, v létě ho nechávala zametat chodník před krámkem a v zimě shrabovat sněh a nikdy mu za to nezapomněla dát něco dobrého k snědku. Pekařka voněla chlebem a perníkem. Matesovi se začaly sbíhat sliny. Vyskočil a rozběhl se k ní, kovový předmět nad hlavou. Za marcipán pospojova-

ný marmeládou a navrch politý čokoládou by svůj poklad bezevšeho vyměnil.

„Táto!“ zavřeštěla pekařka, ale to už se z krámu vyřítíl Burda a vrhl se na Matesa.

„Pomalu, pomalu!“ Chytil ho za ruku. „Dej to sem, než něco provedeš.“

„Nedám!“

Pekař vůbec nebyl jako pekařka. Kyselé smrděl kváskem a okřikoval ženu, když obecnímu bláznovi strkala do uzlíčku koblihy. Mates se mu prudce vytrhl a utíkal zpátky ke kašně, kovový poklad majetnický ukrytý pod bundou.

Burda za ním.

„Dej to sem, ty blbče! Slyšíš?“

Mates doběhl ke kašně, naklonil se přes její okraj – a žbluňk! Tesklivě sledoval, jak se kola na hladině rozšiřují stále víc a víc. Potom se usedavě rozplakal.

Pekařce se ho zželelo.

„Nebreč, Mates... Pojď, dám ti perník, chceš?“

Mates si ušmudlanou rukou přejedl obličej, na němž zazářil široký úsměv.

„Eště že tak,“ zabručel pekař Burda, ohlížeje se ke kašně, v níž zmizel těžký kovový předmět, který by v rukou obecního blba mohl být nebezpečný.